

Sygn. akt I NO 101/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Tomasz Demendecki (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania R.K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 13 lutego 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dziewięć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 377,

z udziałem J. B., M. D., R. D., B.K., B. S-G, Ł.S., P. S., M. W.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 27 listopada 2019 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą Nr [...] z dnia 7 listopada 2018 r. działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm., dalej: u.KRS), postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie Pani J. H. B. , Pana M. D., Pana R. G. D. , Pani B. B. K., Pana J. P.,

Pani B. S. G. , Pana Ł. S. , Pana P. J. S. i Pana M. W. do pełnienia urzędu na dziewięć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.;

2. nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie: Pani D. B. , Pana M. Z. B., Pani E. M. B., Pani A. C., Pana K. J. C., Pana G. I., Pani J. K., Pana R. S. K., Pani K. M. K. - M., Pani B. J. K. S., Pani E. M. Ł., Pana M. G. O., Pani E. G. S. , Pani A. E. S., Pani M. A. S., Pana M. J. S., Pani E. J. W., Pani J. I. W. - W., Pani M. M. W. - Z., Pani A. W. do pełnienia urzędu na dziewięć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K..

Na dziewięć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszonych w Monitorze Polskim 2018, poz. 377, zgłosili się:

- Pani D. B. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pan M. Z. B. - sędzia Sądu Rejonowego w O.,
- Pani J. H. B. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pani E. M. B. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pani A. C. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pan K. J. C. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pan M. D. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pan R. G. D. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pan G. I. - sędzia Sądu Rejonowego w S.,
- Pani J. K. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pan R. S. K. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pani K. M. K. - M. - sędzia Sądu Rejonowego w O.,
- Pani B. J. K. - S. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pani B. B. K. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pani E. M. Ł. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pan M. G. O. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pan J. P. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pan K. J. R. - sędzia Sądu Rejonowego w S. K.,
- Pani E. G. S. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pani B. S. G. - adwokat Izby Adwokackiej w K.,
- Pani A. E. S. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pan Ł. S. - sędzia Sądu Rejonowego w O.,

- Pan P. S. - sędzia Sądu Rejonowego w W.,
- Pan P. J. S.- sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pani M. A. S. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pan dr M. J. S. - sędzia Sądu Rejonowego w S.,
- Pani E. J. W. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pan M. W. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pani J. I. W. - W. - sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- Pani M. M. W. - Z. - sędzia Sądu Rejonowego w J. oraz
- Pani A. W. - sędzia Sądu Rejonowego w S. .

Krajowa Rada Sądownictwa umorzyła postępowanie w stosunku do Pana P. S. i Pana K. J. R. uchwałą nr [X] z dnia 11 lipca 2018 r. i uchwałą nr [Y] z dnia 20 listopada 2018 r. z uwagi na cofnięcie zgłoszenia.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia Przewodniczący KRS wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu w dniu 11 lutego 2019 r. zespół członków KRS zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, które przeanalizował, uznał je za wystarczające, przeprowadził naradę i postanowił rekomendować KRS przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie na dziewięć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.: Pani E. M. B. , Pana M. D., Pana R. G. D., Pana R. S. K., Pani E. M. Ł., Pana J. P. , Pani A. E. S., Pani M. M. W. - Z. i Pani A. W.. Wniosek taki, w ocenie zespołu, był w pełni uzasadniony treścią załączonych ocen kwalifikacyjnych, informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydatów doświadczenia zawodowego, opiniami służbowymi oraz uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego.

Przedstawiając powyższe, zespół kierował się dyspozycją art. 35 u.KRS, zgodnie z którym, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, przy ustalaniu kolejności na liście kierując się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto

uwzględniając doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

W uzasadnieniu stanowiska zespół podkreślił między innymi, że rekomendowani kandydaci posiadają wieloletnie doświadczenie zawodowe, zdobyte zarówno podczas orzekania w sądach rejonowych, jak i w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w K., otrzymali pozytywne opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...], a także stale pogłębiają posiadaną wiedzę, uczestnicząc w zróżnicowanych formach doskonalenia zawodowego. Podejmując niniejszą uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę, że wszyscy kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 i § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2019, poz. 52 ze zm. - dalej: u.P.U.S.P.).

Dokonując oceny kandydatów, Rada kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, a także opiniami przełożonych.

W dalszej części uchwały opisano szczegółowo wykształcenie, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz osiągnięcia ww. kandydatów.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa Pani J. H. B., Pan M. D., Pan R. G. D., Pani B. B. K., Pan J. P., Pani B. S. G., Pan Ł. S., Pan P. J. S. i Pan M. W. są najlepszymi kandydatami w niniejszej procedurze nominacyjnej. Posiadają kwalifikacje merytoryczne oraz długoletnie doświadczenie zawodowe, a także wszechstronną, stale pogłębianą wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystują w praktyce zawodowej, dające rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K..

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i ocenę Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...].

Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] na posiedzeniu 4 października 2018 r. zaopiniowało pozytywnie wszystkich kandydatów, biorących udział w niniejszej procedurze konkursowej.

Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apellacji [...] w dniu 22 października 2018 r. oddano na: Panią D. B. 44 głosy „za” i 33 głosy „przeciw”; Pana M. Z. B. 24 głosy „za” i 53 głosy „przeciw”; Panią J. H. B. 47 głosów „za” i 28 głosów „przeciw”; Panią E. M. B. 36 głosów „za” i 38 głosów „przeciw”; Panią A. C. 43 głosy „za” i 30 głosów „przeciw”; Pana K. J. C. 32 głosy „za” i 39 głosów „przeciw”; Pana M. D. 55 głosów „za” i 18 głosów „przeciw”; Pana R. G. D. 13 głosów „za” i 64 głosy „przeciw”; Pana G. I. 66 głosów „za” i 11 głosów „przeciw”; Panią J. K. 42 głosy „za” i 29 głosów „przeciw”; Pana R. S. K. 60 głosów „za” i 13 głosów „przeciw”; Panią K. M. K. - M. 46 głosów „za” i 27 głosów „przeciw”; Panią B. J. K. - S. 68 głosów „za” 18 głosów „przeciw”; Panią B. B. K. 26 głosów „za” i 47 głosów „przeciw”; Panią E. M. Ł. 56 głosów „za” i 19 głosów „przeciw”; Pana M. G. O. 17 głosów „za” i 59 głosów „przeciw”; Pana J. P. 39 głosów „za” i 31 głosów „przeciw”; Panią E. G. S. 25 głosów „za” i 45 głosów „przeciw”; Panią B. S. G. 31 głosów „za” i 41 głosów „przeciw”; Panią A. E. S. 67 głosów „za” i 9 głosów „przeciw”; Pana Ł. S. 18 głosów „za” i 58 głosów „przeciw”; Pana P. J. S. 16 głosów „za” i 62 głosy „przeciw”; Panią M. A. S. 28 głosów „za” i 51 głosów „przeciw”; Pana M. J. S. 29 głosów „za” i 43 głosy „przeciw”; Panią E. J. W. 40 głosów „za” i 32 głosy „przeciw”; Pana M. W. 16 głosów „za” i 63 głosy „przeciw”; Panią J. I. W. W. 30 głosów „za” i 42 głosy „przeciw”; Panią M. M. W. Z. 55 głosów „za” i 20 głosów „przeciw” i Panią A. W. 63 głosy „za” i 12 głosów „przeciw”.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 13 lutego 2019 r. na:

1. Panią D. B. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
2. Pana M. Z. B. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,
3. Panią J. H. B. oddano 10 głosów „za” i 1 głos „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymującym się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,
4. Panią E. M. B. oddano 4 głosy „za”, nie oddając głosów

„przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

5. Panią A. C. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

6. Pana K. J. C. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

7. Pana M. D. oddano 14 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się”, przy braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów,

8. Pana R. G. D. oddano 14 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się”, przy braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów,

9. Pana G. I. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

10. Panią J. K. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

11. Pana R. S. K. oddano 4 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

12. Panią K. M. K. - M. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

13. Panią B. J. K. - S. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

1. Panią B. B. K. oddano 11 głosów „za” i 1 głos „przeciw”, przy głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w

rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

14. Panią E. M. Ł. oddano 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

15. Pana M. G. O. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

16. Pana J. P. oddano 13 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów,

17. Panią E. G. S. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

18. Panią B. S. G. oddano 11 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy

1. głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

2. Panią A. E. S. oddano 3 głosy „za” i 1 głos „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

3. Pana Ł. S. oddano 10 głosów „za” i 1 głos „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów,

4. Pana P. J. S. oddano 11 głosów „za” i 1 głos „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów,

5. Panią M. A. S. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

6. Pana M. J. S. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 13

głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

7. Panią E. J. W, nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

8. Pana M. W. oddano 11 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów,

9. Panią J. I. W. - W. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

10. Panią M. M. W. - Z. oddano 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

11. Panią A. W. oddano 4 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W konkluzji KRS stwierdziła, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pani J. H. B., Pana M. D., Pana R. G. D., Pani B. B. K., Pana J. P., Pani B. S. G., Pana Ł. S., Pana P. J. S. i Pana M. W. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności wieloletnie doświadczenie zawodowe, oceny ich kwalifikacji oraz opinie służbowe, a także pozytywne opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...].

Odwołaniem z dnia 13 marca 2019 r. Skarżący R. S. K. zaskarżył pkt 1 uchwały KRS w całości i pkt 2 w zakresie nieprzedstawienia jego kandydatury Prezydentowi RP do pełnienia urzędu na dziewięć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K..

Zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie art. 2, art. 7, art. 32 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 60 Konstytucji RP przez niewłaściwe zastosowanie przepisów art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 u.KRS, tj. niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie wyłącznie jasnych, przejrzystych, obiektywnych, weryfikowalnych oraz

jednakowych dla wszystkich kryteriów, a posłużenie się kryteriami arbitralnymi, dowolnymi i niewymiernymi, co skutkowało całkowicie dowolnym i uznaniowym wyborem kandydatów wskazanych w uchwale; nieodniesienie się przy ocenie Skarżącego do jasnych, jednolitych, ustawowych kryteriów oceny kandydatów na stanowisko sędziowskie, wskazanych w art. 35 ust. 2 u.KRS; podjęcie zaskarżonej uchwały z naruszeniem reguł obiektywnej i sprawiedliwej oceny wszystkich kandydatów na stanowiska sędziowskie.

Ponadto, na podstawie art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, to jest: art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust.1 i 2 u.KRS przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji bez szczegółowego odniesienia się do kryteriów oceny określonych w art. 35 ust. 2 u.KRS, z całkowitym pominięciem listy rekomendowanych kandydatów opracowanej przez powołany zespół Rady oraz całkowicie bezzasadne pominięcie przez Radę kryterium oceny kandydatów w głosowaniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...].

Wskazał, że zaskarżona uchwała nie zawiera dostatecznego uzasadnienia zastosowania przez Krajową Radę Sądownictwa w przedmiotowej procedurze konkursowej dostatecznie przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów selekcyjnych. Ponadto, w Jego ocenie, uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie daje podstaw do przyjęcia, że Rada dochowała wymogu wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały nie wynika jednoznacznie, dlaczego dokonano wyboru kandydatów, którzy nie legitymują się wymiernymi i lepszymi kwalifikacjami, czy poparciem kolegium i zgromadzenia danego sądu. W ocenie Skarżącego, Rada nie ustaliła jednolitego wzorca oceny kandydatów co powoduje, że oceny wyrażone przez Radę cechuje całkowita dowolność i uznaniowość. Podkreślił, że w uzasadnieniu podjętej uchwały Rada przytaczając kryteria, którymi kierował się zespół Rady rekomendując kandydatury, w tym Skarżącego, pominęła dwa istotne kryteria, a mianowicie ocenę kwalifikacji zawodowych i stopień poparcia ze strony środowiska zawodowego (sędziowskiego) na Zgromadzeniu Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...].W ocenie Skarżącego, jego kandydatura została pominięta na „podstawie „pozaustawowego” i enigmatycznego kryterium

niewyróżniania się jednak (...) na tyle bardziej zróżnicowanym doświadczeniem orzecznictwem, aby uznać, że są lepszymi kandydatami niż osoby przedstawione do powołania”. Wskazał ponadto, że niezależnie od tego z kimkolwiek byłby porównany spośród kandydatów, uważa, że posiadam najbardziej zróżnicowane doświadczenie orzecznictwem, gdyż najdłużej orzekam w pionie prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, a także 8 lat i 8 miesięcy, w pionie cywilnym, w tym także w sprawach rozwodowych w Sądzie Rejonowym w W., a w międzyczasie także przez około 4 lata w sprawach karnych”.

Wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w oznaczonym zakresie oraz na podstawie art. 388 § 1 k.p.c. o wstrzymanie wykonania tej uchwały do czasu „ukończenia postępowania przed SN”.

Pismem z dnia 26 kwietnia 2019 r. Rada wniosła o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał Rady sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa

prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy, która ma wyłonić najlepszego kandydata. Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/12; z 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydata na sędziego, oraz jego kontrkandydatów (m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17, LEX nr 2350660; z 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15, LEX nr 2288965; z 15 lipca 2015 r., III KRS 31/15, LEX nr 2288950; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14, LEX nr 1530788; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 34/14, LEX nr 1530786; z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 8/12, LEX nr 1405297).

W przypadku zatem dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący. W szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16), Sąd Najwyższy nie może zastępować KRS w wyborze najlepszych kandydatów, gdyż nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 24 września 2014 r., III KRS 43/14).

Skarżący nie wykazał aby zaskarżona uchwała została wydana w sposób sprzeczny z prawem, co jest warunkiem skuteczności odwołania zgodnie z art. 44 u.KRS.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko że, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. Wyłonienie kandydata, który ma zostać przedstawiony do nominacji sędziowskiej nie ma cech bezpośredniej rywalizacji poszczególnych kandydatów między sobą. Nie chodzi o szczegółowe porównanie każdego z każdym, tak żeby ważone były cechy kandydata przedstawionego z każdym z tych, którzy nie przeszli procedury z pozytywnym skutkiem. Ostateczne stanowisko Rady, któremu daje wyraz uchwała, odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego, jako „najlepszego” ze wszystkich (wyroki Sądu Najwyższego: z 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14, z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Sąd Najwyższy natomiast nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej kompetencjach do rozpatrzenia i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, a zatem nie może przeprowadzać ponownej weryfikacji kwalifikacji profesjonalnych lub przydatności kandydata do pełnienia urzędu sędziego, gdyż nie ma uprawnień do merytorycznego weryfikowania spełnienia kryteriów dostępu do służby sędziowskiej wymaganych od kandydata na wolne stanowisko sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2014 r., III KRS 69/14, LEX nr 2288962).

Tym samym, ocena przydatności kandydata należy do Rady, a jeżeli została dokonana przy pomocy właściwych kryteriów i nie doszło do naruszenia przepisów postępowania mogących mieć wpływ na jego wynik, Sąd Najwyższy jedynie sprawdza, czy przy użyciu tych kryteriów Rada nie przekroczyła granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12). W konsekwencji KRS może wyżej ocenić tych kandydatów, którzy mając krótszy łączny staż wykonywania obowiązków zawodowych od innych kandydatów, przez dłuższy okres czasu wykonywali prace i zadania istotne z punktu widzenia wykonywania obowiązków sędziowskich. Rada może także różnicować ocenę kandydatów w zależności od charakteru i wagi doświadczenia zawodowego istotnego dla pełnienia urzędu sędziego, wynikającego z wykonywania prac o różnym ciężarze gatunkowym oraz w różnych instytucjach wymiaru sprawiedliwości.

Przenosząc te ogólne uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy, należy

stwierdzić, że Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w K., dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie. Z uwagi na cel, jaki ma spełniać uzasadnienie do uchwały, Rada nie miała przy tym możliwości szczegółowego omawiania wszystkich dokumentów znajdujących się w materiałach przedstawionych przez kandydatów, co nie oznacza wcale, że dokumenty takie zostały pominięte przy podejmowaniu uchwały.

Z treści uzasadnienia uchwały wynika, że podejmując uchwałę Rada kierowała się przede wszystkim ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów i w tym zakresie dysponowała całościową wiedzą o przebiegu ścieżki zawodowej Odwołującego się i pozostałych kandydatów.

Wypada podkreślić, że uchwała Rady jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki takiego głosowania trudno więc przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tej przyczyny, że nie jest możliwe jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne.

Wbrew twierdzeniom Odwołującego się, Rada, nie zastosowała do oceny jego kandydatury pozaustawowego kryterium „nie wyróżniania się (...) na tyle różnicowanym doświadczeniem orzecznictwem”, aby uznać, że jest lepszym kandydatem „niż osoby przedstawione do powołania”. Rada, kierując się treścią art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS, dokonała oceny wszystkich kandydatów, stosując jednolite kryteria ustawowe. Uzasadnienie zaskarżonej uchwały oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed Radą pozwalają przyjąć, że rozstrzygnięcie, które zapadło w kwestionowanej uchwale, zostało podjęte nie tylko po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego materiału dowodowego, ale także z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed Radą i po uwzględnieniu przez Radę wszystkich ustawowych kryteriów oceny uczestniczących w tym postępowaniu kandydatów. W szczególności, Sąd Najwyższy nie widzi podstaw do stwierdzenia, że Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się przy odmowie przedstawienia kandydatury Odwołującego się Prezydentowi RP niejednolitymi kryteriami lub że pominęła część kryteriów.

Za niezasadne należy uznać, podnoszone w kontekście art. 33 ust. 1 u.KRS, zarzuty Skarżącego, że Rada dokonała rozpatrzenia i oceny jego kandydatury, bez wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, z pominięciem całości zgromadzonej dokumentacji. Wykonując kompetencję rozpatrzenia i oceny kandydatury Skarżącego (art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS) oraz obowiązek wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy w zakresie wynikającym ze wskazań Sądu Najwyższego (art. 33 ust. 1 u.KRS) i na podstawie kryteriów uznanych za najistotniejsze w postępowaniu konkursowym (art. 35 ust. 2 u.KRS), Rada dokonała - w procedurze głosowania - oceny jego kandydatury, bez przekroczenia granic przysługującego jej swobodnego uznania. Oceny tej nie może podważyć przeciwstawienie jej przez Skarżącego własnej oceny, opartej na tym samym materiale, jednakże przy odmiennych wnioskach z niego wyprowadzonych, gdyż ta należy do wyłącznej kompetencji Rady. Co jednak szczególnie istotne, poparcie udzielone Odwołującemu się przez środowisko sędziowskie jest tylko jednym z kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie, zatem nie może być uznane za kryterium decydujące o wyborze konkretnego kandydata (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14).

Z kolei art. 42 ust. 1 u.KRS stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, jednakże nie określa wymaganej treści tego uzasadnienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że celem uzasadnienia uchwały w indywidualnej sprawie jest przedstawienie przesłanek, którymi kierowała się Rada podejmując rozstrzygnięcie zawarte w uchwale i wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, niepublikowany i orzeczenia w nim powołane). Uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia te wymagania i pozwala na prześledzenie toku wyłaniania przez Radę zwycięzcy konkursu oraz poznanie argumentów, którymi kierowała się KRS dokonując tego wyboru. Uzasadnienie uchwały nie może być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16, LEX nr 2258029).

Z tej przyczyny subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia

wolnego stanowiska sędziego nie może stanowić usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli Odwołujący się nie sformułował uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej samej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12, LexPolonica nr 6202466). Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy wyłącznie do Rady, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą stanowić odmienne - z natury subiektywne - zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, waleń i przymiotów.

Sąd Najwyższy zauważa, że art. 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Z tego względu kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest zaś przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dlatego sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji (por. wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008 nr 4, poz. 63). Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem

zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Z powyższych względów odwołanie - wobec niewykazania sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem - podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.